

Встъпление

Ний сме в гора първобитна. Музичи ели и борове
Емх обраснали, зелени одежди стоят в мрачната
Съзрел пророчески вид кат друиди, стоят те подобно
Старци арфисти, отпустнали бели бради на гъри си.
Из пещерите скалистите океанът съседний
Вне и е ек безумешен на хорскийт стон отговаря.

Ний сме в гора първобитна; но где са еврота, които
Екараха енце кат дива кози пред гласът на ловецът
в усон?

Где е селото с корабите скачени? где си давят
На акадийските кротки. земедели

Хората, който живот се изтеге, кат пореки реки многоводни
Земните сенки що ги затъмняват, но се и небето
Ясно възвръх отразяват? Уви, запустяха на веки
Фермите весели и забавнаха етапи за винаги.
Зла ги неволя разпръсна, кат мистве есенний вятър,
Що ги подхвърля, разивтаи през океанът разхвърля.
Само преданье едно остана за цветущето село...
Вий, неизгубили въра в светата привързаност женска,
В женската глеста любов, що се бори, търпи и надее, —
Слушайте тъпеният спомен елите що още разправят,
Слушайте повет любовна в туй село ^{първо} ~~първо~~ акадийско.

Гаст първа

Във акадийско земь, край брегат на Майнайскийт замък
Селце Широко Лъко се простира далеч отстранено.
Във плодородно долина. На исток широки лъки се простират,
Селцето ^{своя} ~~своя~~ мис от тях е земамо — и тамо
Охотно поити стада двесторонни пасат.
С труд неморен въздишал е там земеделуэт кроткий
Язове овъзди, на буйни приливи отпора; при прорет
Тях ги растварят — на гости водите се буйни надварят